

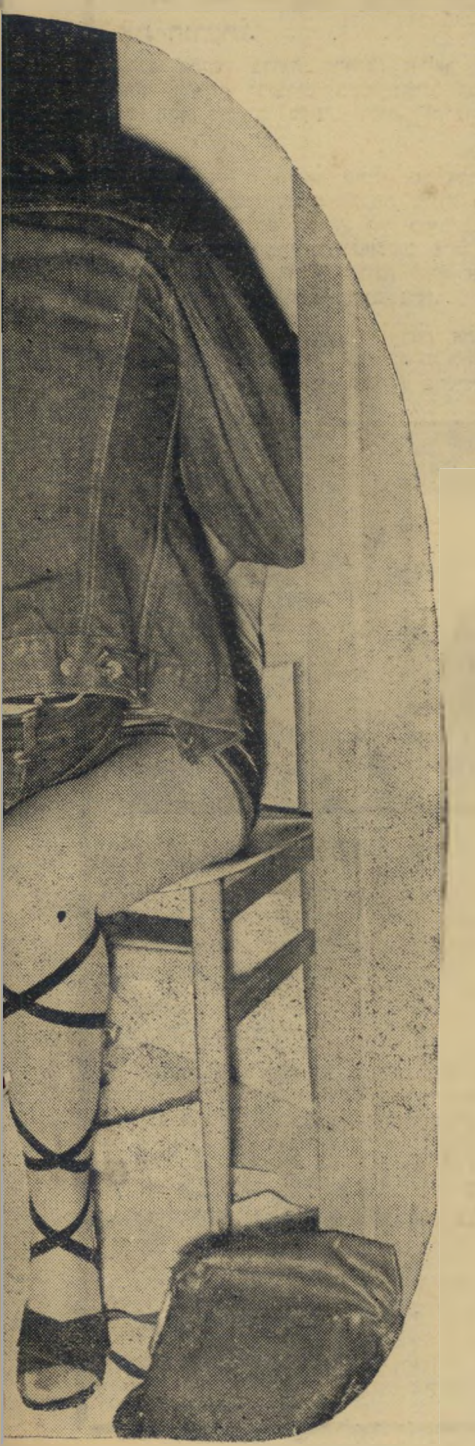
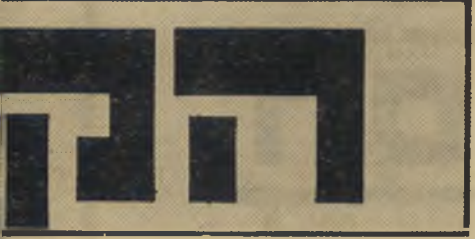
האמריקאית
 רותי, חובבת קצב אמריקאית המנהלת רומן עם סולן להקת המונגו ג'רי, ריי דורסט, במסיבה עם חבר להקת כחול מוצע והזמר צביקה פיק.

„איפה כל החתיכות?“ שאלו השבוע חברי להקות הצמרת שביקרו בארץ — ונאלצו להסתפק במעט

זה מסריע מאוד: אין כאן גרופיס. גרופיס — מלשון גרופ (להקה, באנגלית) הוא כינוי המקובל בארה"ב ובאירופה, גם בארצות שאינן דוברות אנגלית — לנערות המודרניות אחרי להקות קצב. נערות אלה הפכו כבר בעולם לתופעה המושכת את תשומת ליבם של סוציולוגים ופסיכולוגים. הן מחכות לחברי להקות הקצב בכל מקום שאליו הם מגיעים, פולשים ליחורים המלווים שבו הם מתאכזרים, ומנסים ליצור מגע עם אליליהם בכל דרך אפשרית. המגע הפיסי הוא כמובן שיא השאיפות. נערות אלה מתגאות במיספר חברי להקות שאיתם הצליחו לשכב. המטרה בחיים: להגידל את אוסף הקשרים האישיים עם אליליהן.

גברים לבדם
 חברי להקת המונגו ג'רי — בלי חתיכות — בבילוי לילי בסיפאניס. למטה: משמאל לימין — ג'והן גוטפריי, קולין אירל. למעלה: משמאל לימין — ריי דורסט, ג'י, איש הצוות הסכני, ופול קינג.

לפני ואחרי
 קצבנית ישראלית, בתלבושת פופ, במסיבה שנערכה עלידי להקת הצ'רצ'ילים לכבוד הלהקות האורחות. משמאל: בסופו של הטוב מצאה הקצבנית את אליליה הקצב התורני שלה, בדמותו של רובי וא'דר לבן, מלהקת כחול מוצע (על בירכיה). יומיים לפני כן בילתה בחברת המתופף מלהקת הכריסט.

„באנגליה — אפשר עוד להבין אותך“ — אומר ג'והן גוטפריי, „חברי הלהקות הם מפורסמים, ולהגיע למיטתם — זה עניין לי גאון. כמו להגיע למיטתה של כל אישיות מפורסמת. אבל בארה"ב — זוהי תופעה חולנית. לגרופיס האמריקאיות לא איכפת אם בן זוגם למישה הוא מפורסם או יפה — העיקר שיהיה חבר בלהקה.“

בארץ — למרות תודעת הפופ המתפתחת עדיין אין גרופיס — קצבניות, יעני — ראיות לשמן.

„אחרי ההופעה — כל הקצב נעלם, מתאונן אירל קינג מהמונגו ג'רי, „הישראלים מתלהבים בזמן ההופעה. אחרי כן הם הולכים הביתה, ושוכחים מהעניין. אף אחד לא תסריד אותנו כשהלכנו לים, וגם לבית המלון שלנו לא הגיעו מעריצות.“

אפילו חולות הקצב הנואשות — אינן מגיעות יותר רחוק מן הבמה. שתיים מהן, פנינה (17), תלמידה בקורס לספרות, ורחל (17) סועלת במיסעל גדול, הצליחו, לאחר מאבקים קשים, להגיע אל מאחורי הקלעים של בימת הפארק הלאומי. לא היה איכפת להן — עבור הזכות לראות את גביהם של אליליהן בפעולה — לחטוף מהלומות וחרבוקים מן הסדרנים. אבל על היכרות אישית — הן אפילו לא חשבו. „אנחנו הולכות לשמוע להקות שלוש פעמים כל שבוע“ אמרה פנינה. „אנחנו מחפשות קצב.“

אבל לא יותר מזה. „הבחורות הישראליות יפות מאוד“, אמר ג'והן גוטפריי — אבל זה היה בערך כל מה שהוא ידע עליהן. בסיפאניס הגיעה הישועה רק לאחד — ריי דורסט, מחבר המוסיקה והזמר הסולן של המונגו ג'רי. וגם היא לא היתה מלאה:

ה ה היה נלא, אמר ג'והן גוטפריי, (23), האורגניסט בהירשיער של להקת המונגו ג'רי. „הכל מצא חן בעיני. הי אנשים. הקהל. מזג האוויר — והבחורות. רק דבר אחד חסר כאן — ולי, באופן אישי,“

החובבות
 פנינה ורחל, כפי שיראו מאחורי הקלעים בבימת הפארק הלאומי, בהופעת להקות הקצב.

היוצא מן הכלל
 קולין אירל, מן המונגו ג'רי, היה היחיד שזכה לליחי לילי תמיד. הסיבה: חברתו הלונדונית, קארול, הגיעה לישראל במיוחד עבורו. קארול נוסעת אחרי קולין לכל מקום אשר בו הוא מופיע.